

פרק מי שאחזו

מתניתין:

בראשו לאות הסכמה — **בודקין אותו שלש פעמים**, בשלושה ענינים שונים, כדי להיווכח אם דעתו נכונה ומיושבת.

אם ראו שדעתו צלולה, שבדקוהו **ואמר על לאו, "לאו"**, שנענע בראשו כדרך שבני אדם מנענים אותו כסימן ללאו, **ועל הן הרכין ראשו בצורה של הרכנת "הן"**, שלש פעמים לכל אחד, הרי זה סימן שדעתו צלולה.

וכיון שהרכין בראשו בענין הגט, **הרי אלו יכתבו ויתנו**⁽²⁾.

גמרא:

מאי [מהו] **"קורדייקוס"**?

אמר שמואל: דנכתיה חמרא חדתא דמעצרתא [מי ש"נשכו" יין חדש, דהיינו, מיץ ענבים, שעדיין לא תסס, שנלקח מהגת שדורכים בה את הענבים. כלומר, שתה ממנו והרגיש שנכנסה בו רוח].

ומקשינן: **וליתני התנא במשנתינו במפורש: מי שנשכו יין חדש!**

ומתריצין: **הא קא משמע לן** [זהו שבא התנא להשמיענו], **דהא רוחא** [ששד זה] האוחז בו על ידי כך, **"קורדייקוס" שמה**.

מי שאחזו [שתקפו] **קורדייקוס** [שם של שידה השולטת על האדם כששותה הרבה מיץ ענבים, ונהיה לו מין חולי המבלבל את דעתו לזמן מסויים].

ואמר בזמן שתקפו הקורדייקוס "כתבו גט לאשתי"⁽¹⁾ — לא אמר כלום, לפי שאין דעתו מיושבת עליו באותו זמן.

ואפילו לכשיבריא אין כותבים על סמך דבריו אלו, לפי שאין בדבריו כלום.

ואם נכתב, דינו כגט שנכתב שלא במצוות הבעל, והוא בטל.

ואם אמר: **כתבו ותנו גט לאשתי** כשהיתה דעתו צלולה,

ואחר כך אחזו **קורדייקוס**, ובשעה שאחזו הקורדייקוס חזר ואמר **"לא תכתבנו"**, אין דבריו האחרונים שאמר בשעה שאחזו הקורדייקוס, כלום. ולאחר שנתיישבה דעתו, כותבים את הגט על סמך דבריו הראשונים, ונותנים אותו לאשתו, ואין צריכים לחזור ולשאול אותו על כך.

מי שנשתתק, נעשה אילם, **ואמרו לו שניים: הרוצה אתה שנכתוב גט לאשתך? והרכין**

הכתיבה, מכל מקום כותבים את הגט ונותנים לאשתו, שדינו כחולה, שאם אמר "כתבו" הריהו כאומר "כתבו ותנו" כמו שנתבאר בפרק שלעיל. מאירי.

1. התוספות פירשו שמדובר אפילו באופן שאמר "כתבו ותנו".

2. ואף על פי שלא שאלו אותו אלא על